

ՌԻՍԻՔԵՆ ՍՆԱԿ

ԳԻՉԵՐՆ ԻՉԱՎ

Գիշերն իջավ անամպ, անհուն,
Բյուր բյուրեղե ի՛նչ նուրբ անուն
Տալ անուրջի այս սուրբ պահուն.
— Ա՛խ, ապրելո՛ւ երջանկություն . . .

Կանձանա նավն հեռակա,
Լիճն երազ մ'է, կա ու չըկա.
Ջուրի շշունջն է լոկ վըկա,
— Շշնջելո՛ւ երջանկություն:

Վերն հագար աստղ, վարն հագար լույս,
Կիսաստվերին մեջ հոգեհույզ
Կը խոսակցին քար, վըտակ, բույս.
— Ա՛խ, իրերո՛ւ երջանկություն . . .

Ու կճայնե մատուռն հստակ.
— Սա ծերունի ծառերուն տակ,
Այս քաղցրության մեջ բովանդակ
Քարանալո՛ւ երջանկություն . . .